

Aşkın Ateşi

Aşkın Ateşi **Ateş Dizisi I**

Yazan: Rita Hunter

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Editör: Aslı Güçlü

Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kapak Fotoğrafı: istockphoto.com

1. Baskı: Temmuz 2012

ISBN: 978-9944-82-564-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Rita Hunter

Türkçe Yayın Hakkı: © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 16053

Tel: (0212) 482 99 10

Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Aşkın Ateşi

ATEŞ DİZİSİ I

Rita Hunter

©psilon®

Birinci Bölüm

Bristol Limanı'ndan kalkmak için hazır bekleyen geminin mürettebatı son kontrolleri yaparken Kaptan Gerald Sullivan gitmeden önce yerine getirmesi gereken son görevini üstlenmişti. Bundan her zaman nefret etmişti ama bu sefer görevi geçmiştekilerden daha fazla içine dokunuyordu. Isabel ile vedalaşmak her zaman çok zor olmuştu. Mesele sadece biricik kızından ayrılmak da değildi hem... Mesele, Isabel'in sitem dolu güzel yüzüne hiçbir şey hissetmemeye çalışarak bakmak ve aslında genç bir bayan olduğunu hatırlatan haklı iğnelemelerine katlanmaktı.

“Isabel söz veriyorum sana... Sadece üç ay sonra bu gemide ikimiz olacağız.” Kaptan gülümseyip elini kızının yanağında şefkatle gezdirdi. Bal rengi gözlerdeki öfkeli kıvılcımların yumuşayarak gece yarısı karanlık denize vuran ay ışığı gibi titrediğini görebiliyordu, fakat sükûnetinden emin değildi. Üstelik bir süredir ağzını da açmamıştı kız. “Seni çok özleyeceğim havuç kafalı. Belli ki senin beni özleyeceğinden daha çok.” Kızının şapkasından kurtulan kızıl bukleyi parmağına dolayıp gülümsedi. “Sanırım sen benim kadar duygusal değilsin?”

“Elbette duygusalım baba. Öfke bence tüm duygulardan daha etkili ve teşvik edicidir... Tamam, daha önce anlaştığımızı söylemiş olabilirim ama şimdi öyle hissetmiyorum.” Sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Baba artık sen de biliyorsun ki vaatlerin birer yalana döndü.”

“Seni Hindistan’a götürmeme imkân yok Isabella. Orası genç bir kız için hiç de tekin sayılmaz. Üstelik bu konuda sana herhangi bir vaatte bulunmuş değilim.”

“Seninle Hindistan’a gitme gibi bir isteğim yok baba. Gitme konusunda bana söz verdiğin ve aniden fikir değiştirerek kararını ertelediğin Amerika’ya, halamın yanına gitmek istiyorum sadece.”

“Halan bizi anlayacaktır. Müşterim Hindistan’a götüreceğim kargo için ekstra ücret ödeyecek. İkinize de metrelerce Hint ipeği alacağım. Senin parlak renklere olan düşkünlüğünü biliyorum küçük hanım.” Gerald Sullivan esmer, yakışıklı yüzünü daha da çekici kılacak şekilde gülünce, kasılan omuzları gevşeyen kızı ona gülümseyerek karşılık verdi. “Sadece üç ay sonra İngiltere’yi terk edecek olsaydım buraların biraz daha tadını çıkarmak isterdim kızım. Yaz aylarında Bath ne kadar güzel olur bilirsin.”

“Bunu hatırlatma baba. İngiltere’yi terk etmek zor olacak biliyorum ama artık burada yapacağım hiçbir şey yok.”

Kaptan anlayışlı bir şekilde başını salladıktan sonra bir adım gerileyerek kızına hüznüyle baktı. Geniş kenarlı hasır şapkalı başından, minik ayaklarına kadar sevgiyle süzdü onu.

Isabel’in de öfkesi yok olup gitmiş, yerine babasına duyacağı özlemin verdiği mutsuzluk ve yüreğini ağırlaştıran o huzursuz edici his yerleşmişti. Daha gitmeden gitmiş gibi hissediyordu ve öyle hissettiği zamanlarda olduğu gibi görüştü bulanıklaşıp burnu sızlamaya başladı. Aslında sıklıkla ağlayan biri değildi ancak babasının gidişiyile doğru orantılı olarak toplamda senenin üç gününü kırmızı bir burun ve şiş gözlerle geçirirdi. Tanrı aşkına bu kez ağlamayacaktı.

“Ağlama sakın havuç kafa.”

Isabel sulanan gözlerini kırıpıştırıp burnunu çekti. Başını eğmeyi düşünüyordu, fakat aniden kendisini babasının kollarında, başını da onun omzunda bulunca tüm direnci kırıldı ve bedeni hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

“Güzel kızım benim, çok az kaldı. İhtiyacımız olan parayı

kazanınca bir daha seni hiç yalnız bırakmayacağım. Bütün planlarımızı gerçekleştirmek için bir sürü vaktimiz olacak... Bana güveniyorsun değil mi?"

Isabel babasının ceketini ıslatan dudaklarını kıpırdatıp onu anladığına dair anlamsızca bir şeyler mırıldandı. Sonra başını kaldırıp parmak ucunda yükselerek adamı sımsıcak öpücüklerle boğdu. Bunu yaparken hasır şapkası geriye kaymış ve havuç rengindeki saçları olanca görkemiyle sırtına dökülmüştü. Geminin yelkenlerini şişiren şiddetli rüzgâr saçlarını kızıl bir flama gibi dalgalandırırken, yoğun kıvrıkcık bukleleri havaya savuruyordu.

Uzaktan bakan kişinin bu veda sahnesi için söyleyebileceği birçok şeyden biri *dramatik* olabileceği gibi neşe de görülebilirdi hallerinde. Ya da iki sevgilinin hüznü vedaası...

"Seni seviyorum baba... Lütfen kendine dikkat et."

Kaptan kızının yüzünü avuçları arasına alıp başını eğdi. "Ben de seni çok seviyorum bir tanem. Morgan ne diyorsa yap. Aklım sende kalmasın... Artık gitmem gerekiyor, sonra görüşürüz."

O sırada mürettebattan biri, "Kaptan, rüzgârı kaçırmamak iyi olur," diye seslendi.

Ters bir şeyler söylememek için kendine hâkim olmaya çalışan Isabel gemideki çocuğa kötü kötü baktıktan sonra tekrar babasına döndü. "Beni düşünme... Morgan'ın söylediklerine uymama gibi bir şansım olmadığını biliyorsun. Hadi git baba... Seni bekleyeceğim. Gözün arkada kalmasın. Tıpkı bir leydi gibi davranıp Morgan'ın sözünden asla çıkmayacağım. Üç ayımı Amerikalılara bir İngiliz leydisi nasıl olurmuş göstermek için çalışarak geçireceğim."

Kaptan Sullivan buna inanmadığını belli eder gibi gülümsemi ve son kez kızını öptükten sonra gemiye çıkan köprüye yöneldi.

Isabel gemi ufukta küçük bir nokta haline gelene kadar bulunduğu yerden kımıldamadı. Düşündüğünün aksine ağlamıyor, sadece endişeleniyordu. Aynı zamanda huysuzluk

ettiği için de kendisine kızılıyordu. Oysa limana gitmek üzere evden çıkmadan önce sakın olacağına dair kendisine söz vermişti.

Derin bir nefes alıp limanın kendine has, çoğu kişiyi rahatsız etse de Isabel'e özgürlük ve doğallığı hatırlatan kokusunu içine çekti. Onu eve götürecektir araba limanın girişinde, olduğu yerde bekliyordu ve genç kız arabacının pek de keyifli olmadığından emindi. Birkaç saniye daha geminin yok olduğu noktaya baktı, sonra arkasını döndü.

Acele adımlarla, hatta koşarak girişe doğru ilerlerken babasının bu başıboş tavırları yüzünden yaptığı eleştirileri düşünüp gülümsüyordu. Gerçi onlara limana kadar eşlik edecek hizmetkârları yoktu. Çürümüş meyve artıkları ve çöp birikintileri arasından hızla kayıp ilerledi. Onun gibi bir kızın koca bir limanı ilgi dolu bakışlar altında, baştan sona kat etmesi pek de uygun bir davranış sayılmazdı. Üstelik Isabel bir hanımefendi gibi görünmek bir yana parlak, kabarık saçları ve yeşil elma rengindeki canlı elbisesiyle daha çok ayaklı bir yağlı boya paletine benziyordu. Kesin olan şu ki o bir hanımefendi değildi. Zaten hangi hanımefendinin ya da leydinin bu şekil saçları olabilirdi ki?

Genç kız iri burunlu arabacının homurtularını duymazdan gelerek üstü açık arabaya yerleşti. Saçlarını toparlayıp şapkasının altına gelişigüzel bir şekilde sıkıştırarak arkasına yaslandı. En azından dadısı Morgan'a bu yüzden hesap vermek zorunda kalmayacaktı. Yaşlı Morgan'ı hatırlamak bazen gülümsemesine neden olurken bazen de - tıpkı şimdi olduğu gibi - kanını dondurabiliyordu.

Evleri Bath'ın on beş mil batısındaki Weston Kasabası'ndaydı. Babası bir kaptan olmasına rağmen çok fazla yer gezemeyen Isabel'e göre Weston bir dünya demektir. Ancak bu dünya çok ama çok uzun zamandan beri ona dar gelir olmuştu ve kanı kaynayan Isabel için gitme vakti gelmişti. Üç ay gibi kısa bir süre sonra sadece Weston'dan değil

Britanya Adası'ndan ayrılacaktı. Bu iyi bir şey olmalıydı, yani kendini iyi hissetmeliydi... Kısmen tabii...

Halası iki sene önce İrlandalı bir denizciyle evlenip Amerika'nın Boston şehrine yerleşmişti. Altı yaşındayken kaybettiği annesinin yerine koyduğu halasına deliler gibi düşkün olan Isabel için bu kötü bir ayrılık olsa da aşkının peşinden giden kadını anlamaya çabalamıştı. Hem her şey iyi yönünden bakmayı prensip kabul ettiği için bu ayrılığın kendisine de yeni ufuklar yaratabileceğinin pekâlâ farkındaydı. Ve günü geldiğinde o ufuklar evi olacaktı.

Babası Gerald Sullivan mükemmel bir kaptan olabilirdi ama yönettiği geminin sahibi değildi. Mal sahibi huysuz bir ihtiyardı ama onu sever ve onun hakkını belirli ölçülerde savunurdu. Yine de uslanmaz, idealist kaptan Sullivan için *bu* ömür boyu katlanılacak bir durum sayılmazdı. Bu nedenle kardeşinin eşi Philip ile birlikte İngiltere ve Amerika arasında nakliye hizmeti sağlayabilecekleri bir ortaklığa karar vermişlerdi.

Kaptan çok da büyük olmayan bir sermaye ile kendi işine sahip olabileceği gibi tutkusu olan denizden de kopmamış olacaktı. İngiltere'den ayrılmak ailenin tüm fertlerini düşündürüyordu ve kimi zaman sadece fikirlerde kalabilecek bir proje olma ihtimali de vardı. Fakat Sullivan'ın şu anda kaptanlık yaptığı geminin yaşlı sahibi öldükten sonra yeni mal sahibi olacak vârislerin gemiyle ilgili pek de iç açıcı planları yoktu. Dolayısıyla kaptanlık işi de sallantıdaydı. Kısacası Amerika'ya gidişleri sadece bir istek değil aynı zamanda bir ihtiyaçtı...

Eğer son Hindistan işi çıkmasaydı, belki de Isabel şimdi babasıyla birlikte Amerika yolunda olacaktı.

Genç kız içten içe *sadece üç ay* dedi ve kalbi heyecan yerine korkuyla tekledi.

Birkaç saat sonra kırmızı tuğlalı iki katlı taş evin önüne vardıklarında genç kız arabacıya ücretini ödedi ve araba daha

durmadan aceleyle aşığı atladı. Acele etme nedeni eve gitmek için sabırsızlanıyor olması değil kapının önündeki kahverengi arabaydı... Onu en son gördüğünden beri aradan tam olarak beş ay geçmişti.

Isabel bacaklarına dolanan eteğini toparlayarak hızla eve doğru koştu. Kapıyı yumruklarken Morgan'ın söylendiğini işitebiliyordu. Nihayet kapı açıldığında dadısının hoşnutsuz yüzüne doğru bağırdı: "Fredy burada mı?"

"Ah Isabella, sen hiç akıllanmayacak mısın?"

"Aman Morgan. Fredy nerede onu söyle yeter." Isabel konuşmak yerine kendisine bir böcekmiş gibi bakan yaşlı kadını neredeyse itekleyerek içeri girdi. Ters bir vaziyette çıkardığı ceketini hayali bir askıya bırakıp oturma odasına doğru ilerledi. Düşündüğü gibi Fredy odada volta atıyordu.

Genç adam Isabel'i görünce, "Tanrım portakal, boyun mu uzadı senin?" diyerek ona takıldı.

"Fredy..." Isabel kollarına atılıp görgü kurallarını hiçe sayarak ona bir ahtapot gibi sarıldı.

"Yavaş ol..." Fredy sesini alçaltıp sözlerine devam etti. "Morgan kapıdan bizi izliyor. Eğer beni bırakmazsan evlenmemiz gerektiğini iddia edebilir."

Genç kız bu sözleri umursamadan bir süre daha sarıldı, sonra da onu azat etti. "Beş ay... Tam beş aydır yoksun. Neden kayboldun? Ah sakın söyleme. Yine kız meselesi değil mi?"

Müstakbel Walcot Vikontu Frederick Preston kendinden emin bir edayla sırtıttı. Bu haliyle Isabel'e şüpheye yer bırakmayan bir yanıt vermişti. "Bunu seninle konuşacak değilim."

"Yirmi bir yaşındayım ve düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum Fredy." Genç adamı beklentiyle süzmeye devam etti.

"Beni boş ver sen. Az önce babanın gittiğini duydum. Şaşırdığım bu değil de kafama takılan başka bir şey var Isabel." Genç kız onu anlamadığına dair başını sallarken çıkarmayı

unuttuğu şapkasını gelişigüzel bir şekilde koltuğa bıraktı. “Amerika’ya mı gidiyorsun?”

“Ah şu mesele... Evet, üç ay sonra gidiyoruz.”

Fredy çökercesine bir koltuğa oturdu. Hayal kırıklığı dolu bakışları kızın yüzüne sabitlenmişti. “Temelli, yani bir daha dönmemek üzere gidiyorsun hem de.”

Isabel son derece sakin bir tavırla başını salladı. Oysa elleri titriyordu.

“Isabel aklınızı mı kaçırdınız siz?”

Genç kız cevap vermeden içeriden Morgan’ın sesi duyuldu. “Çocukluğunda benden yediğin dayakları unutma Frederick. Sanma ki kışını kızartmak için boyuna posuna bakıp geri adım atarım. Daha ne olduğunu anlamadan dizimde bulursun kendini, haberin olsun.”

Isabel bu görüntüyü kafasında resmetmemeye çalışarak başını eğdi ve ciddiyetle ellerini kenetledi, ancak Fredy’nin öfkeyle Morgan’ın buruşuk kızı ile ilgili ileri geri konuşması sınırlarını zorluyordu. İkaz eder gibi adama baktı.

İkazy alan Fredy ses tonunu ayarlayarak, “Git ve gez, bunu anlarım ama hayatını Amerika’da geçirmeyi de nereden çıkardın?” dedi.

“Babamın işleri kısa süre sonra bozulacak Fredy. Onu bilirsin, emir altında çalışmaktan hoşlanmaz. Geminin sahibi Gilly de yakında ölecek. Oğlunu görmelisin tam bir pislik ve babamdan hiç hoşlanmadı. Daha da kötüsü bana göz koydu.”

“Ne var bunda? Evlenme yaştan çoktan geçti bile. Sen söyledin az önce.” Sevimsiz bir şekilde sırttı.

“Aptal olma Fredy. Elli yaşında bir adamla evlenecek değilim. O iğrenç ıslak dudaklarını bana değdirdiğini düşünemiyorum bile.”

Morgan tekrar araya girdi. “Isabella bu ne utanmazlık. Derhal kapa çeneni!”

Isabel ise oturma odasının kapısını kapamayı yeğledi.

“O kadar kötü demek... Hmmm... Gerçi sana göre her erkek seni öpmeye layık olamayacak kadar iğrenç Isabel.”

Genç kız onun gülerek söylediklerine karşılık omuzlarını silkip arkadaşını alıcı gözle inceledi. Kesinlikle çekici ve öpülesi bir adamdı Fredy. Altın gibi parıldayan sarı saçları ve muntazam hatlarıyla türünün en iyi örneği idi.

“Bu bakışı hiç sevmedim Isabella... Portakal...” Bu çocuksu lakabı özellikle eklediği belli oluyordu zira kızın bakışları Fredy’nin bile kaldırabileceğinden fazla çapkındı.

Isabel alaycı bir şekilde güldü ve arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Burun hizasında kenetli olan ellerinin üzerinden iğrenmiş gibi adama bakarken, “Endişelenme, sende gözüm yok,” diye mırıldandı. Muhtemelen Fredy’nin kalbini kırmıştı ama zararsız olduğu konusunda bir güven verdiği açıktı.

“Halanın yanına mı gideceksiniz peki?”

“Halamın kocası babama ortaklık teklif etti. İşin içinde yine gemiler ve deniz olunca babamın gözleri parlıyor. Tabii bir de kendi kendilerinin patronu olacaklar. Bence babam Gilly öldükten sonra başka gemide de çalışmak istemez. Bunu ben de istemiyorum zaten.”

“O konuda haklısın ama İngiltere’yi terk etmekten bahsediyorsun. Belki o zamana kadar evlenir ve evinin kadını olursun?”

Fredy’nin sesindeki esprili tınıyı fark eden Isabel ona ayak uydurmakta sakınca görmedi. “Bana bir teklifin mi var yoksa?” Cilve ya da kur yapmaktan anladığı söylenemezdi ama bu konuda doğasından gelen özel yetenekleri vardı.

Fredy’nin bile kızın vücut diliyle söyledikleri karşısında kalbi hafiften teklemişti. Tabii sadece iki saniye kadar...

“Benim de tereddütlerim var Fredy. Yani gitmek istiyorum ama Weston’dan ayrılma düşüncesi bile beni korkutmaya yetiyor. Fakat elimden gelen bir şey yok. Amerika’da elde edebileceklerimizi burada sağlayamayız. Orası bize, özellikle

de babama iyi gelecek... Hem halamı çok özledim ve eğer yakında oraya gitmezsem başka dünyaları görmek için elime geçen son şansı da kaçırmış olacağım.” Genç adam cevap vermeksizin onu anlayışlı bir şekilde izliyordu. “Yaşım ilerliyor. Bir koca bile bulamadım... Belki de orada bir şansım olur, ne dersin?”

“Sana bu konuda yardım edebilmek isterdim ama arkadaşlarım da bana benziyorlar. Bu hiç iyi olmaz portakal.”

“Koca aradığım falan yok. Sadece gidişim için geçerli bir bahane bulmaya çalışıyordum. Tanrı aşkına beni bırakalım artık. Bence asıl anlatılacak hikâyeler sende. Söylesene Londra nasıl? Yeni metresinin bir oyuncu olduğunu duydum. Morgan’ın yeğeni Passy geçen ay buraya geldiğinde anlatmıştı.”

Fredy karşısında duran iflah olmaz kıza inkâr edercesine, başını iki yana sallayarak ümitsizce baktı... Ona baktıkça derdini anımsaması fazla sürmedi ve anında ciddileşti. “Bu sefer âşık oldum portakal.”

“Kime? Oyuncuya mı? Passy kadının kocaman, harika göğüslerinin olduğunu söylemişti ama...”

“Morgan’ın dediği kadar varsın Isabel. Bekâr ve kibar bir genç kız gibi davranmayı dener misin lütfen?”

“İçimden bir his az sonra anlatacaklarımı kibar kızların kaldıramayacağını söylüyor... Hadi dökül bakalım.”

Fredy bir an için kalkıp gitmeyi ve kızıdan yardım istemeyi düşündü. Fakat bu fikir aklını kısa bir süre meşgul etti zira Isabel güvenebileceği tek kişiydi. “Bu benim başıma gelmemeliydi. Yani âşık olmak... Fakat o öyle güzel, öyle tatlı ki... Onu düşünmek bile kanımı kaynatıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve...” Sesi gittikçe alçalmıştı ve tuhaf bir tonda çıkıyordu, öyle ki Isabel yüzünde hafiften bir sıcaklık hissetmeye başlamıştı. “Üç ay önce Londra’da tanıştık. Bana karşı koyabilen ilk kız diyebilirim. Hatta ilk karşılaşmamızda birbirimizden nefret ettiğimiz bile söylenebilir.” Aklına gelen

hatıralarla gülümsedi. Isabel de öyle... Genç adamın inanılmaz bir özgüveni vardı. "Ama kısa süre içinde birbirimize karşı koyamayacağımızı fark ettik ve gizli gizli görüşmeye başladık."

Kafası karışan Isabel, "Anlamadım, neden gizli gizli görüşürsünüz ki?" diye sordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama öyle değil. Vivian ah-laksız bir kadın değil... Yani o asla benim metresim olmadı. O son derece saygıdeğer bir ailenin tek kızı. Bu yüzden gizli gizli ya da onu küçük düşürmeyecek şekilde buluştuk hep." Isabel bu kez onu anladığına dair başını salladı. "O da beni seviyordu, buna hiç şüphem yok. Fakat her şey iki hafta önce değişti. Ben ne olduğunu bile anlamadan nişan haberi geldi. Üstelik bunu gazetelerden okudum. Kendisine ulaşmayı denedim ama pusularımıza yanıt vermedi." O an hissettiği öfkeyi yeniden hissederek yumruklarını sıktı. Burnundan soluyordu ve uçuk mavi gözleri hissettiği öfke yüzünden kı-sılmıştı. "Henfield Kontu ile kıyaslanamam tabii."

"O da kim?" diye sordu Isabel merakla.

"Vivian'ın nişanlısı... Beni onun için terk etti."

Genç adam sert adımlarla odayı arşınlarken Isabel endişeyle onu izlemeye başladı. Söyleyecek çok fazla sözün olmadığı anlardan biriydi ama yine de şansını denedi. "Belki de mecbur kalmıştır. Belki de pusuların eline bile geçmemiştir. Odasına kilitlemiş olabileceğini düşünmüyor musun?"

Fredy'nin gevşeyen yüz hatları Isabel'e özel katıksız bir sevgiyle doldu. Gülüşünde muazzam bir şefkat ve hoşgörüyü vardı. "İyi kalpli, güzel Isabel... Dediğin gibi olmasını ne kadar çok isterdim bilemezsin. Hatta öyle olduğuna kendimi inandırdım ama bu sadece bir hayal." Duraksadı. O sırada ifadesine yerleşen sevecenlik yok olup yerini tekrar öfkeye bırakmıştı. "Nihayet bana görüşmek istediği haberini yolladı. Ona kaçmayı teklif edecektim. Eğer ailesinin zoruyla o adamla evleniyorsa buna boyun eğmemesini ve Gretna

Green’de evlenebileceğimizi söyleyecektim... Söyledikleri kulaklarımda çınıyor hâlâ.”

Isabel korku dolu bir bekleyişle, “Ne söyledi sana?” diye sordu.

“Bana herhangi bir zorlama olmadığını, Henfield ile kendi rızasıyla nişanlandığını söyledi. Bu son görüşmemizmiş ve onu bir daha rahatsız etmeyeceğimmişim.” Bezgin bir şekilde bir koltuğa çöktü. Zaten ruhen de çökmüş görünüyordu.

Isabel yerinden fırlayıp ona sarıldı. “Ah Fredy, çok üzgünüm.”

“Ben de öyle portakal... Ama pes etmiş değilim.” Isabel geri çekilip merakla ona baktı. “Henfield’ın Vivian ile aramızda olanları bilmediğinden eminim. Buna güvenerek Cambridge’deki geleneksel yaz balosuna katılmanın bir yolunu buldum.”

Kızın kafası bir hayli karışmıştı. “Ne sebeple?”

“Ona yakın olmak için elbette... Lütfen bana öyle bakma Isabel. Yanlış bir şey yapacak değilim. Sadece ona ne kaybetmek üzere olduğunu göstereceğim hepsi bu... Ve senden bir şey isteyeceğim.”

“Benden mi? Korkutma beni Fredy.” Ne söylerse söyleyin genç adamın ifadesi endişe vericiydi. Bir de ne söyleyeceğinden emin olmama hali vardı ki Isabel gittikçe daha çok korkuyor, yine de hepsinden önemlisi deli gibi meraklanıyordu.

“Isabella... Benimle Henfield Kontu’nun düzenleyeceği baloya gelir misin? Nişanlım olarak...”

Uzun bir sessizlik hâkim oldu. Düzenli aralıklarla tıklayan saatin sesi duyuluyordu sadece.

Isabel meseleyi anlamıştı aslında. Kısa bir süreliğine kendini Fredy’nin yerine koyabildiğinde, sadece anlamakla kalmayıp ona hak bile vermişti. Ancak bunun daha önce ya da hâlihazırda âşık olmasıyla bir ilgisi yoktu. Kendini aldatılmış hisseden, daha doğrusu açıkça aptal yerine koyulan bir kişinin altta kalmaması ve hakkını koruması gerekirdi.

Genellikle hızlı düşünüp ani kararlar vermek tarzıydı ki özellikle kriz anlarında bu yöntemle başvurmak zorunda kalırdı hep.

Fredy'nin âşık olduğu kesindi. *Tanrı aşkıma...* Genç kız bu durumun garipliği üzerine sonradan kafa patlatmaya karar verip arkadaşının ilginç teklifini düşündü. Çok fazla düşünecek bir şey yoktu aslında, teklifi kabul edecekti. Fakat meseleyi iyice özümsemeliydi. Aklı böyle zamanlarda çok garip çalışıyordu doğrusu. Sanki beynindeki çarklar normalden daha hızlı dönerek çılgın fikirler üretiyordu. Kafası şimdiden ısınmaya başlamıştı bile. Pişman olacaktı...

Sonunda ilk sesli tepki teklif sahibinden geldi. “Bak, özür dilerim. Sana bunu hiç sormadığımı farz et Isabel. Bunun seni zora sokacağını düşünemedim. Aptallık ettim ve...”

“Kabul ediyorum ama bana daha fazlasını anlatman lazım.” Çenesini sıvazlayıp gözlerini kıstı.

Kız bu haliyle yabancı birine benziyordu ama güven verdiğini inkâr edemeyecekti Fredy. “Ne öğrenmek istiyorsan sor.”

“Şu nişanlandığı kont senden zengin, öyle değil mi?” Yüzü nefretle gölgelenen Fredy cevap vermek yerine anlamsız homurtular çıkarmaya başlayınca yanıtının *evet* olduğuna kanaat getirdi Isabel ve sözlerini sürdürdü. “Bu durumda bir puan daha geriye düşmüş oluyorsun.”

“Isabel ben zaten tüm eksileri toplayıp geldim. Senden yardım isteme nedenim puanımı yükseltmek... Evet, adam benden zengin, soylu, güçlü... Bazıları mükemmel bir erkek olduğunu söylüyor ama sen bunu bilmek zorunda değilsin tabii...”

Isabel sıkıldığını belli edercesine derin bir iç geçirdi. Yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı ve böyle zamanlarda bir şeyler söylemek yerine sadece bakmanın mükemmel etkisi olduğunun son derece farkındaydı. “Nişanlım olarak davete katılırim ancak istediğin etkiyi yaratabilir misin bundan emin değilim. Hem kız bunun bir numara olduğunu anlayacaktır.”

“Haklı olabilirsiniz ama şansımı denemek istiyorum.”

“Küçük düşmeni istemem Fredy.” Anaç bir tavırla genç adamın üzerine doğru eğildi.

Fredy son derece kararlı bir sesle, “Bu şekilde bitmesine izin veremem Isabel. Aşkımı bir tarafa koyup mantıklı düşünmeye çalışıyorum ve sonuç yine aynı... Bunu onların yanına bırakmayacağım,” deyip arkadaşının ilgisinden kurtulmak için ayağa kalktı. “Gerekirse o herifin canına okurum. Sonra da Vivian’ı rezil ederim... Aklımda öyle hoş intikam planları var ki.”

Isabel sağlıksız bir öfkenin eseri olan senaryoları hiç merak etmiyordu. Açıkçası Fredy’nin intikamını kendine aitmişçesine benimsemişti ve akıllıca bir planla en azından arkadaşının gururunu kurtarabileceğini biliyordu. Akıllıca ve etkili bir planla... Kendilerini nişanlı gibi tanıtırılarsa bunun bir nispet olduğu anlaşılabilirdi. Anlaşılmasa bile bu yalan Fredy’yi o kızla nişanlısının önüne geçirmezdi. Oysa bir adım önde olmalıydılar. Öyle bir şey yapmalıydılar ki Vivian denilen kızın akli karışmalıydı. Düşünmeliydi. Kendisinden şüpheye düşmeliydi. Kendisini aşağılanmış hissetmeli ve Fredy aklını sürekli kurcalamalıydı. Kiskanmalıydı... Hem de çok... Sadece belirli bir süre için onlarla aynı ortamda bulunmaları istedikleri etkinin sadece bir kısmını verebilirdi ve *bu* bambaşka bir adam gibi davranan arkadaşının intikam alması için yeterli değildi. Kalıcı ve o kızı pişman edici bir şey bulmak zorundaydılar.

Vivian zaten nişanlıydı ve Fredy’nin daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onu sadece bir adım daha öne çıkaracak bir şeye... Beynindeki çarklar daha hızlı bir şekilde dönerken Isabel gülmüseddi. Kaybedecek neyi vardı ki? Pişman olmayacaktı... Aksine çok eğlenecek ve o züppe kıza haddini bildirecekti. Sadece Fredy için... Hiç kimse onu üzemezdi çünkü Isabel buradaydı.

Genç adamın arkasından dolanıp tam önünde durdu. Birkaç saniye birbirlerini sessizce süzdüler. Isabel’in gözlerin-

deki kararlılık Fredy'nin aklındaki sözleri sildi. Genç adam gözlerini kıstı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Isabel'in gülümsemesi derinleşirken sesi odada yankılandı. "Oraya gidip karşılına dikileceğiz. Fakat teklif ettiğın gibi iki nişanlı olarak değil de... Mutlu ve yeni evli bir çift olarak Fredy... Ne dersin?"